

Dragi gospod Doropoljski!

Zopet bi Vam rada pisala o našem kraju. Nam se bliža zima, in mi otroci bomo imeli veliko veselja. Jaz zdaj že obiskujem tretji razred in se moram učiti mnogovrstnega nauka. Bila sem jako vesela, ko sem čitala Vaš odgovor v „Zvončku“. Stara sem 10 let. Najrajša imam svojo součenko Kristino Schullerjevo. „Zvonček“ dobivam od g. učitelja, ki poučuje v četrtem razredu. V šoli se učimo brati, računati, risati, tudi se učimo pisati, veronauka itd. Letos pristopim k prvemu sv. obhajilu in tudi k sv. birmi. Prav lepo Vas prosim odgovora! Pošilja Vam iskrene pozdrave

Vam vdana

Anica Miklova.

Odgovor:

Ljuba Anica!

Zima — da, tudi ta ima svoje veselje. Sicer pa: vsako dobro, pošteno srce dobi dovolj veselja ob vsakem času in na vsakem kraju. Res, mnogo se učiš, a žal Ti ne bo nikoli, saj človek toliko velja, kolikor zna!

Deklica in trobentica.

Spomladi neka deklica trobentice je trgala. Trobentica se oglašila: „Mene hudo boli.“

In deklica preplašena roko je odmaknila. Trobentici se dobro zdi, da je ne umori.

Marija Guna, učenka II. razr. ljudske šole v Zagorju ob Savi.

Odgovor:

Ljuba Marija!

Res, lepo pesemco si napisala, zato jo tudi priobčujem. Kadar ti zopet kaj pride na misel, pa napiši in pošli. Besede sicer ne

tečejo prav gladko, a to pride pozneje. Začetek je dober! Le naprej!

*

Čenjeni gospod Doropoljski!

Zopet se oglašam z drugim spisom „Na pokopališču“. Prosim, ako Vas je volja in če je prav, da bi ga priobčili v „Zvončku“.

S spoštovanjem

Vam vdana

Pavlina Podjaverškova.

učenka 6 razredne ljudske šole v Vojniku.

Odgovor:

Ljuba Pavlina!

V dokaz, da me je volja in da mi je Tvoj spis všeč, ga objavljam v svojem kotičku.

Na pokopališču.

Ako gremo proti severu, zagledamo ob cesti pokopališče: grob ob grobu. Stopimo nanje, ker je praznik Vseh svetnikov. Grobovi so okrašeni s cvetjem in z vencii. En grob je lepše okrašen od drugega. Ob njih vidimo ljudi, ki imajo svoje drage zakopane v gomili. Kak vtisk napravi na srce človekovo to, ko ve, da njemu tako drago in ljubo telo gnije v gomili. Tu vidimo znanca, ki ob grobu svojega prijatelja stoji in se mu bliščijo svetle solzice v očeh. Tam zopet vidimo sestro stati ob grobu sestre ali brata. Tam vidimo stati hčerko ob grobu ljube mamicice in plakati. Tam vidimo mater ob grobu dragega sina in se solziti. Kako nas gane tak prizor! Ali nam ne pretrese srca in duše? A kaj pomagajo te solze? Popolnoma nič! Te solze ne morejo priklicati naših dragih iz gomil. Kogar v grob položijo, ta ostane v njem. Tam vlada mir in tihota. Na pokopališču si je vsak enak. Plemič počiva poleg siromaka, vsak ima enak grob. Nekateremu je v življenju skoro svet pretesen. A tam mu pa nič ni pretesno. Dva metra dolga, en meter široka in dva metra globoka jama, to je njegovo sedanje bivališče.

Pa pojdimo na Vseh svetnikov zvečer na pokopališče! Lahen pih veje čez grobove. Temne ciprese ovijajo grobove v polutemo. Vse pokopališče je razsvetljeno od nebroj lučk. Ljudje pa hodijo med vrstami gomil in jih ogledujejo. Tam vidimo cvetočo in brezskrbno mladino. Ona se zabava po svoje, a ne pomisli, kje je. Ne pomisli, da bo že jutri morda ta ali oni izmed njih srede poklican na račun. Tudi jaz sem bila zvečer na pokopališču. Opazovala sem grobove in ljudstvo, ki je šumoma vrela po potih. Nespodobno se je vedla nekatera mladina. Posebno nekateri fantje. Popolnoma nič se jim ni poznalo, kje so. Govorili so razuzdano, kakor da bi bili kje drugje. Najrajša sem se jih izognila. Ko pridem dalje med grobovi, zagledam grob svoje součenke, ki je umrla, ko je bila v drugem razredu. Osamljen in zapuščen je bil. Po grobu je rasla trava. Milo se mi je storilo, in solza mi je prigrala v oko. Ni bilo roke, da bi ga popravila. Drugi dan sem jaz kupila par sveč, da sem jih prižgala na grob. Šla sem dalje. Vse je bilo lepo popravljeno in skoro na vsakem grobu so brlele svečke. Vsakdo dobi svoj prostorček na pokopališču. Resnica je, kar pravi slavni Prešeren v svoji pesmi:

Dolgost življenja našega je kratka.
Kaj znanec je zasula že lopata!
Odrpta noč in dan so groba vrata;
a dneva ne pove nobena prat'ka . . .

*

Spoštovani gospod Doropoljski!

Zadnjič sem čital „Zvonček“, ki mi je jako ugajal. Spoznal sem, da ste velik prijatelj mladine. Sklenil sem, da Vam pišem. V Reki na Spodnjem Štajerskem hodim v šolo. Učimo se brati, pisati, računati, risati itd. Naš učitelj se piše Radovan Mejovšek.

Vaš hvaležni učenec
Martin Ortan.

Odgovor:

Ljubi Martin!

Prijatelj mladine sem, to je res; a le one, ki je pridna in svojim staršem in učiteljem dobra. Kako je s Tabo? Ali naj povprašam Tvojega gospoda učitelja? Povej rajši sam!

*

Dragi gospod Doropoljski!

Tudi jaz Vam hočem nekaj vrstic pisati. Jako rada prebiram Vaš kotichek. Hodim v V. razred. Učim se tudi klavir. Jako me veseli ta godba. Že četrto leto mi naroča „Zvonček“ gospod profesor N., ki sem mu jako hvaležna. Posebno mi ugaja dogodbica: „Kaj nam je pripovedoval naš dedek“. Veseli me, da so pesemce v „Zvončku“. Imam še 6 bratcev in 1 sestro. Drugo pot Vam hočem popisati, kako je bilo o božičnih praznikih.

Srčno Vas pozdravlja
Helena Prelovčeva, učenka V. razr. v Idriji.

Odgovor:

Ljuba Helena!

Prav je, da si hvaležna gospodu profesorju, ki Ti naroča „Zvonček“. Saj pač ne more biti lepšega darila od lepe knjige. Vidim, da imaš tudi z godbo veselje. Saj res: knjiga in godba — to je veselje mladih dni. Skoro trdim prav, ako rečem, da Ti ni nikoli dolgočasno. Nekateri otroci, ki samo postopajo, pa vedno tožijo, da se dolgočasijo. Kako se ne bi brez vsakega dela!

*

Veleccenjeni gospod Doropoljski!

Pretekli mesec smo dobili v šoli nalogo, naj opišemo Miklavžev večer Res, jako hvaležna naloga, ker se da vse lepo opisati!

Kako bi se otroci ne veselili Miklavževega večera, ko se ga še celo odrasli ljudje vesele? Tudi v Ajdovščini so ga priredili dne 5. decembra. Posebno otroci smo ga željno pričakovali. Zbrali smo se v dvorani ter nestrpno čakali, kdaj se prikaže Miklavž. Proti šesti uri je prišel ter prinesel s seboj darove. Oblečen je bil v rdečo svileno haljo, na glavi škofovsko kapo in v roki zlato palico. Za njim je šel angelček v snežnobeli obleki s perutnicami, noseč v rokah zlato knjigo, kjer so bili zapisani vsi pridni otroci, ki so bili tudi obdarovani. Za njima je hodil črni parkelj, rozljajoč z verigami, s košem na hrbtu in z rogovoma na čelu, provzročujoč mnogo strahu med nami. Miklavž je vzel angeli iz rok zlato knjigo in čital imena pridnih otrok, deleč po zaslužnju lepe darove.

Po končanem obdarovanju je odšel in čez kake pol ure je prišel tudi k nam pogledat, kaj delata naš Anton in mala Ida. Oba sta bila jako presenečena, a kmalu sta pogumno odgovarjala, posebno Ida. Vprašala ga je celo, če se ni zmočil, ker dežuje, in če mora imeti tako dolgo zlato palico. Tudi molila sta jako pridno. Potem jima je angelček razdelil darila, vsakemu, kar si je najbolj želel, da sta oba skakala od veselja. Miklavž jima je priporočal, naj slušata mamo in očeta, naj bosta pridna, naj molita in ako bosta vse to izpolnjevala, da jih drugo leto še obišče in jima še več in lepših daril prinese. Za kratko časa se je vrnil, ker je pozabil jima dati še par lepih slaščic.

„Ah, kako je bilo lepo!“ sta vzklikala še več časa potem in pripovedovala, kako je bil Miklavž oblečen, kako angelček itd. Parkelj pa je ostal pri vratih, ker sta bila pridna, in je parkrat porožljaj z verigami.

Meni pa ni, žalibog, ničesar prinesel, ker sem mu bila mogoče premalo pridna; ali pa, ker pri nas ni navade, da bi tudi večji otroci dobivali darila in se je mogoče tudi na to Miklavž oziral.

Ker sem čitala v „Zvončku“, da drage volje odgovarjate na pisma otrok, sem se Vam drznila poslati te vrstice ter Vas prositi, ako

Vam ni prenadležno, da priobčite v „Zvončku“
moj izdelek!

Obenem Vas pozdravlja Vam vdana
Ljudmila Fajgljeva,
učenka III. razreda ljudske šole v Ajdovščini.

Odgovor:

Ljuba Ljudmila!

Hvala za pozdrav in pazi, da ne boš
premalo pridna! Sicer te pobaše parkelj v
koš!

Pomladne cvetke.
(Tončki.)

Vprašal me, zakaj jaz cvetke iščem,
ki v snegu mrzlem tu rasto,
zakaj iz zemlje jih izkopljem,
ko v mrazu tukaj že cveto?

Ne vprašaj me! — Poglej vse te-le cvetke,
ki zdaj iz zemlje že klijó,
so slične mlademu dekletu,
ki zgodaj je med svet zašlo.

Te cvetke le odnesti hočem
tja v toplo sobico ogret,
jaz hočem vsaki cvetki mali,
da bo ji mladi cvet otet.

Zdi se mi, da premrla kliče
in prosí žalostno, rekoč:
„Ah, pridi, pridi, dekle drago,
pridi meni na pomoč!“

Če srce ni kot kamen trdo
in hladno kakor mrzli led,
če ne bojiš se niti truda,
ah, pridi, pridi me otet!“

Ana pl. Fišerjeva.

Zvonček in vijolica.
Basen.

Bilo je zgodaj spomladi. Zvonček je že
ponosno vzdigal svojo snežnobelo glavico na
vrtu. Posmehoval se je vijolici, ki je poleg
njega pokukala iz zemlje, ozirajoč se, je li že
dovolj toplo, je li že izkopnel sneg.

„Hej, sosedá!“ jo nagovori zvonček, „kako
si vendar lepa! Še zdaj tičiš v zemlji!“

Pohlevna vijolica mirno posluša sosedá
in molči. Drugega dne pokrijejo megle nebo.
Sneg začne vnovič naletavati. Ne dolgo potem
se zopet prikaže sonce in prijazno ogreva
zemljo.

Zdaj se vijolica vzpne kvišku, se lepo
razvije in prijetno zadíši. Ozre se po zvončku,
ali ni ga bilo več.

Micka Kotnikova,
učenka pri Sv. Štefanu (Štajersko).

Blagorodni gospod Doropoljski!

Oj, s kakim veseljem čítava v Vašem
kotičku pisma. Dovoljujeva se tudi midve Vas
prostiti majhnega prostorčka v „Zvončku“. Brali
sva tudi, da smemo pisati, kar hočemo. Za-
torej Vam tudi midve piševa, da bi radi po-
stali šivilji, da bi starše preživljali, ko si ne
bodo mogli prisluziti za vsakdanji živež. Po-
vejte nama, dobrosrčni gospod, je li to mogoče?

Mnogo iskrenih pozdravov Vam pošiljata
Rozika Levstekova in Ivanka Arkova
v Sodražici.

Odgovor:

Ljuba Rezika in Ivanka!

Kako ne bi bilo mogoče? Najprej je treba
hoteti! In ker hočeta — a nečeta nič nemo-
gočega — zato tudi pojde. To pa tem lažje,
ker bo vama izpodbuda ena najsišnejših, ne-
premagljivih moči: ljubezen do staršev!

Cenjeni gospod Doropoljski!

Jako rada čítam „Zvonček“. Stara sem
deset let. Hodim v 2. razred v 2. oddelek.
Moj papa je učitelj. Moja mama mi je po-
vedala, da ste bili že večkrat pri nas. Imam
dve večji sestri in brata. Ena sestra hodi na
učiteljske in druga v 6. razred k Sv. Jakobu,
brat je pa v 4. gimnazijskem razredu v Ljub-
ljani. Vsak dan gredo v Ljubljano v šolo.
Jaz sem še doma v šoli. Berem rada, po-
sebnó Vaš kotichek in Vaše odgovore. Postala
bi rada učiteljica, a učiti se bo treba še veliko.
Prosim, da bi odgovorili! Ostanite še dolgo
zdravi, kar Vam prav srčno želi

Berta Petričeva
v Rudniku.

Odgovor:

Ljuba Berta!

Bil sem že pri Vas, res, pa še pridem,
da Te vidim sedaj, ko si že dorasla, da celo
že pišeš v moj kotichek. Pač lahko postaneš
učiteljica, saj imaš dobre starše, ki žrtvujejo
vse za ljube in dobre otroke. A učiti se bo
treba, zakaj brez dela ni jela! — Svojim so-
učenkam in součencem povej, da pridejo tudi
njih pisma polagoma na vrsto!

